

НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 9(89)
1.09.2020 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

НАЙКРАЩИЙ СУДДЯ

«Не судіть, щоб і вас не судили...» (Мт.7:1) – цю заповідь Господа Ісуса знають усі, навіть ті, хто ніколи не читав Біблію. Її часто цитують у розмовах, особливо якщо потрібно зупинити бурхливий потік критики на чийсь адресу. І справді, Слово Боже являється світильником для нашої душі, воно вказує вірний шлях у житті, який веде до вічності з Богом. Але є випадок, коли це ж саме Слово велить нам судити. Але не когось іншого, а самого себе. «Прийде день, – казав Ісус, – Я вас не буду судити, а вас буде судити Слово, яке Я говорив вам.» Сьогодні Слово Боже нам помічник, воно виправляє, підкажує та допомагає нам судити самих себе, щоб не бути засудженими Богом. Нам не просто побудувати правильні стосунки з Богом, бо Він Святий, а ми грішні. Наша людська природа має в собі різні тілесні пожадливі, які провокують нас на гріх і беззаконня, на повстання проти Бога та Його заповідей. Але Слово Боже дає нам не лише стандарти Божої святості, але й вірні поради для правильних стосунків з Богом. Воно навчає нас судити самих себе на підставі Божого закону, записаного в Біблії. Лише тоді ми не будемо засуджені Богом. Такий Господній дар використовуємо у своєму житті далеко не всі люди, але здатність людини судити самого себе допомагає їй побудувати правильні стосунки з Богом та з ближніми. Адже перші дві заповіді Закону Божого навчають нас любити Бога всім серцем та всім своїм розумінням, та полюбити свого ближнього так, як самого себе. Усі інші заповіді Слова Божого базуються на основі цих двох.

Вміння справедливо осудити себе – то також милість Божа для людини, бо тоді Бог її не судитиме. Коли щось не складається у житті, найлегше звинуватити і осудити когось, звинуватити Бога, що це Він допустив біду у житті. Але насправді у всіх своїх негараздах винні тільки ми самі. Наприклад, людина, яка все своє життя зловживала алкоголем, через певний час залишається і без здоров'я, і без сім'ї, і без друзів. А коли вже у втрачене й зруйноване у її житті, вона звинувачує інших, але не себе. Додається розпач, образа на ближніх, гіркота і нарікання на Бога, що дав таку долю. І в людини не залишається шансів змінити ситуацію. Замість того, щоб звинуватити і засудити себе, попросити вибачення у ближніх та у Бога, щоб отримати надію на краще, людина ще більше озлоблюється і повністю занурюється у темряву, із якої годі знайти вихід. Дуже важко побачити й зрозуміти у час, коли приходить біда, що ти жнеш те, що сів. І ось коли людина жне зло, яке колись сіяла, книга Плач Єремії каже: «Чого нарікаєш на своє життя? Всякий нарікай на свої гріхи!» Тобто, те, що ти нині пожинаєш – це віддзеркалення твого колишнього життя. Скільки б людина не намагалася виправдати себе перед Богом, вона тільки зробить себе ще більше винною. Постійне нарікання на Бога тільки погіршує життя. Щаслива та людина, яка вмє нарікати

на себе. Коли ми через свої гріхи даємо право дияволу бити нас і руйнувати наше життя і душі, то ми самі даємо йому на це право, а не Бог. «Не давайте місця дияволу» (Еф. 4:27), – це говориться до людини, щоб вона берегла себе. Якщо щось не так, не спішімо звинувачувати Бога. Треба знайти, де я зробив не так. Так само і у відносинах із ближніми.

Дуже яскраво ілюструє Боже став-

лення до самоправедних людей притча про фарисея і митника. Двоє людей прийшли молитися до храму. Один судив ближнього, а другий судив себе. Хто із них був виправданий Богом? «Сказав Ісус до інших, що уповали на себе, що вони праведні, та гордували іншими, таку притчу: «Два чоловіки ввійшли до храму помолитись: один був фарисей, а другий – митник. Фарисей, ставши, так собі молився: «Боже, дякую Тобі, що я не такий, як інші люди, здиришки, неправедні, перелюбні, або як оцеї митник. Я пошу два рази на дому свого більше оправданний, ніж той; бо кожен, хто несеться вгору, принизиться, хто ж принижується, той піде вгору.» (Лк. 18:9–14). Бог любить людей, які вмють бити себе в груди і бачити свої недоліки, а не чийсь. Коли блудний син так низько опустився, то був ладен навіть свинячий корм їсти, що Слово Боже говорить нам, що у певний момент він прийшов у себе. Він нікого не звинувачував у своєму становищі, а, осудивши самого себе, сказав у серці: «Піду до батька і скажу, що я вже недостойний називатися сином його, нехай прийме мене хоч до найманців своїх.» Але батько, коли зустрів сина на дорозі, не осудив його, хоча мав на це усі підстави. Він прийняв його за сина та зробив великий бенкет на честь його повернення.

Схильність людини звинувачувати інших у своїх проблемах з'явилася одра-

зу після гріхопадіння. Давайте згадаємо діалог Бога із першими людьми після їхнього непослуху. Творець запитав у Адама: «Чи ти не їв з того дерева, що Я звелів був тобі, щоб ти з нього не їв?». Замість того, щоб визнати свою вину та розкаятися, Адам перекладає свою відповідальність на Бога: «Жінка, що дав Ти її, щоб зо мною була, вона подала мені з того дерева, і я їв.» Але це ж ти, Адаме, отримав

від Бога заповідь не їсти з того дерева, а не жінка. «Тоді Господь Бог промовив до жінки: Що це ти наробила? А жінка сказала: Змій спокусив мене, і я їла.» (Бут.3:13). Ось що робить гріх непослуху Богу із людиною. Вона починає звинувачувати Бога у своїй біді. У 1 посланні апостола Івана записано, що коли ми говоримо, що не маємо гріха, то робимо Бога неправдомовцем. А коли визнаємо наші гріхи, то Він, Вірний і Праведний, прощає нас. Тоді приходить Бог і лікує наші відносини і наші душевні рани.

Часто люди дивляться, як грішники живуть без усяких проблем, і думають: хіба справедливий Бог, чому їм немає покарання? Але не розуміють, що Бог уже залишив їх на суд, а тебе наказує, щоб ти змінив своє життя і не опинився на суді, де вже немає виправдання, а був у вічності врятований. В тому і виявляється Його любов задля нашого добра, щоб ми мали участь у Його святості: «Коли карання ви терпите, то Бог до вас такий, як до синів, бо чи є такий син, якого не карає батько? Коли ж ви перебуваєте без карання, що для всіх властиве, то ви незаконні діти, а не сини.» (Євр.12:7–8). В усіх бідах ми повинні шукати Бога, а не шукати, кого звинуватити. Ми повинні перевіряти своє життя і відмовлятися від усього, що протилежне Божій святості.

Багато людей проживають усе своє життя за власним розумінням, а коли підходить останній час, закликають священника, щоб сповідуватися та прийняти причастя до Тіла Господнього. Але дуже часто трапляється так, що життя люди-

ни переривається несподівано, і людина не має змоги приготуватися до вічності, до зустрічі із Богом. Тому життя, скільки його нам подарував Творець, потрібно так прожити, щоб завжди бути готовим постати перед Праведним Суддею. У 11 розділі першого послання до Коринтян у 29–31 віршах апостол Павло серйозно застерігає церкву від недостойної участі у Вечері Господній: «Бо хто їсть і п'є недостойно, той суд собі їсть і п'є, не розважаючи про Тіло Господнє. Через це багато між вами недужих та хворих, а чимало й умирають. Бо коли б ми самі себе судили справедливо, то не були б засуджені.» Ось і пояснення однієї із причин наших хвороб та передчасної смерті. У Слові Божому записано, що віруючий на суд не приходить, але він перейшов із смерті в життя. Це – Божа мета для кожної людини, що увірнула в Ісуса. Найперше, що свідкує проти нас перед Богом, – це наші слова, якими ми осуджуємо чи звинувачуємо інших людей, а іноді й навіть Бога. Адже часто можна почути слова докори на адресу Творця: «І куди Бог дивиться?». А Бог в першу чергу дивиться на кожного із нас: «А Я ж говорю вам, що за всяке пусте слово, яке говоритимуть люди, дадуть вони відповідь судного дня. Бо зо слів твоїх оправдаєшся й зо слів твоїх осудишся» (Мт.12:36–37). Так, мій найсправедливіший Суддя – це Бог, але мій найкращий суддя – це я сам. Вміймо себе осудити. Якщо не склалася відносина, то краще запитати: «Чи не я винний у тому, Господи?». Спочатку ми звинувачуємо у наших бідах інших людей, далі людина починає звинуватити Бога: «якби Бог не допустив, то цього б не сталося!». А вже потім, коли приходить мудрість, то тоді людина починає звинувачувати в першу чергу себе та шукає недоліки у себе, а не в інших. Може, люди це й не оцінять, але це оцінить Бог і благословить тебе. Всякого, хто приніжує себе, Бог буде підвищувати.

У 20 розділі Об'явлення св. апостола Івана в 20 розділі описаний останній суд в історії людства. Суддею на ньому буде сам Творець, який дав життя кожній людині та створив землю і небо: «І бачив я великий білий престол і Того, Хто сидів на ньому, від лица Якого втекла земля і небо, і місця не знайдено їм. Також бачив я мертвих, малих і великих, що стояли перед Богом. І розгорнулися книги; і ще інша книга розгорнулася, що є Книга Життя. І суджено мертвих з того, що написано в книгах, згідно з їхніми вчинками... А кого не знайдено написаного в Книзі Життя, той був вкинений у вогняне озеро.» (Об.20:11,12,15). Чи є твоє ім'я записаним у Книзі Життя? Ми маємо нагоду за життя осудити самих себе за свої вчинки, щоб примиритися з Богом та не бути засудженими Творцем на вічне покарання, а бути жителями нового неба й нової землі, на яких перебуває правда, про які описано на початку 22 розділу, де вони названі оселею Бога із людьми.

Павліна Снівак

«Носите бремена друга друга, и таким образом исполните закон Христов» (Галат. 6:2)

Бед... Она приходит внезапно, оставляя пряди седых волос на голове и незаживающие раны в сердце. Несчастий еще никому не удалось избежать. Когда на нас обрушивается горе, мы протестуем: за что? Но на самом деле правильное было бы спросить: как преодолеть? Смириться перед неотвратимостью беды? Опустить руки? Кричать, рвать на себе волосы и облечься в безнадежность? Где выход?

Есть люди, которые не устояли под тяжестью испытаний. Некоторые же все-таки собираются с силами и стремятся понять, чему хочет научить их Господь через эти обстоятельства. Но многие другие так и не оправляются от ударов.

Один из самых распространенных способов борьбы с бедами – это жалость к самому себе. Эти люди выстраивают вокруг себя и своих бед настоящую стену. И поэтому остаются один на один со своей бедой: никто не в состоянии находиться рядом с ними. Другая крайность – самобичевание. Эти люди впадают в глубочайшую депрессию, которая длится годами, а то и всю жизнь.

В Библии мы читаем, что страдание делает человека чище золота. Страдание может и должно очищать, только тогда оно имеет смысл. Тот, кто не испытал на своем пути ударов судьбы, вряд ли познал жизнь во всей ее полноте и многогранности.

Любой из нас встречал людей, отмеченных страданием, перед душевным величием которых мы

казались себе ничтожными и жалкими. Они не только могли в кротости переносить страдания, но и служить многим одиноким и отчаявшимся людям, помогая найти выход из своих бед.

Через них Бог может действовать, если они позволяют Ему утешать и укреплять их. Он устраивает нашу жизнь так, чтобы мы могли послужить другим. Никто не может по-настоящему утешить других, если в его жизни не было невзгод или страданий, которые позволили ему на собственном опыте осознать и почувствовать утешение Господне.

Хочу привести пример. Одному фермеру нужно было продать несколько щенков. Он написал объявление и вышел, чтобы повесить его на доску возле калитки. Когда он забивал последний гвоз-

дь, то почувствовал, что кто-то тянет его за куртку. Он оглянулся и увидел маленького мальчика. Мальчик хотел купить щенка, но это было ему не по карману.

Вначале он опечалился, но затем протянул мужчине несколько монет и спросил, хватит ли этого, чтобы только посмотреть на них. Фермер одобрительно кивнул и свистнул матери щенков. Из конуры выскочила собака и подбежала к хозяину, а за ней – четыре пушистых комочка. Мальчик прижался лицом к плетеной изгороди. Глаза его сияли восторгом.

Пока собаки бежали к забору, мальчик заметил, что в конуре кто-то копошится. Оттуда медленно выползал еще один комочек, намного меньше других. Он перевалялся через порожек и неуклюже заковылял вслед за остальными,

изо всех сил стараясь их догнать. Этот щенок был калека.

«Я вот этого хочу», – сказал мальчик, указав на бедного уродца. Фермер присел на корточки рядом с мальчиком и стал объяснять ему, что этот щенок никогда не сможет бегать и играть, как другие собаки. При этих словах мальчик закатал штанину, и фермер увидел стальной протез, соединяющий ногу мальчика со специальным ботинком. Подняв глаза, мальчик сказал фермеру: «Видите, я и сам не очень-то хорошо бегаю. А ему нужен хозяин, который его поймет». Фермер протянул ребенку щенка, слезы сострадания текли по его лицу...

В мире много людей, которым нужен кто-то, кто поймет их. И если ты попал в беду, найди того, кому еще хуже. Молись за него, поддерживай его, учись носить бремена других людей. И тогда твоя беда не будет казаться тебе такой невыносимой, тогда ты облечешься в силу, которую может дать только Господь, чтобы все преодолеть и устоять и, несмотря ни на какие трудности, идти по жизни с высоко поднятой головой.

*Так в добрый путь
по жизненным волнам!
Люби других,
как любит тебя Бог.
Давай другим,
что Бог тебе дает.
Пусть каждая душа
в тебе найдет
ту помощь,
что найти ты в Боге смог.*

*По материалам сайту
<http://www.evangelie.ru/>
подготовил Володимир Байдак*

И такими были некоторые из вас; но омылись, освятились, но оправдались именем Господа нашего Иисуса Христа (! Кор. 6:11)

В ДОМ МОЛИТВЫ ПРИВЕЛИ РОДСТВЕННИКИ

В реабилитационный центр Юра попал, имея 10-летний стаж наркоманской жизни. Поначалу неохотно рассказывал о себе, всё присматривался, ожидал какого-то подвоха...

– Я понимал, что моя жизнь уже подходит к концу, и задумывался о том, что ничего хорошего, в принципе, в ней не видел. С 16 лет, после смерти отца, всё свободное время проводил на улице. Это была середина 90-х, когда старые идеалы уже ушли, а новые ещё не созрели. Наше мировоззрение формировали заграничные фильмы с криминальной романтикой, – вспоминает Юра. – Поэтому, когда встал вопрос, как зарабатывать на жизнь, я выбрал самый простой способ – примкнул к бригаде рэкетиоров. Лёгкие деньги открыли передо мной двери дорогих магазинов, ресторанов, разного рода заведений. Но очень быстро это приелось. Ему хотелось чего-то особенного. Так в жизни появились наркотики. Юра, как и любой другой наркоман, стал быстро деградировать. – Слава Богу, в семье оказались верующие родственники (брат моей бабушки и его жена), которые пригласили прийти в Дом молитвы, рассказали, что есть реабилитационный центр, где такие люди, как я, спасаются. До этого, конечно, уже было множество попыток поправить с наркотиками: больницы, знахари

разные... В воскресенье на служении вышел вперёд, покался. А в понедельник пришёл поселяться в ребцентр, думал – месяц-другой посижу, отдохну немного. Юра не верил, что тут ему смогут помочь, но вскоре убедился, что Бог действительно изменяет людей. – Поначалу я думал, что в ребцентре, как и в любом другом мужском коллективе (в армии или в тюрьме, например), всё подчинено закону силы. Думал, нужно показать, что сильный и не буду гнуть шею, тогда всё будет нормально. Поэтому я был начеку, – с улыбкой вспоминает Юрий. – Среди братьев разглядел (по наколкам и другим признакам) такого же, как сам, начал с ним осторожно общаться, ожидая в любой момент какой-то неприятности. Но ошибся. Этот человек с радостью начал служить мне: сделал чай, провёл экскурсию по ребцентру, помогал во всём, в чём была необходимость. Другие ребята оказались не менее приятными людьми. Прошло немного времени, и Бог коснулся сердца так, что Юра уже не думал, стоит ли поворачивать назад. Он стал свободным человеком. Позже узнал, что в селе Почуйки на Житомирщине (там,

где расположен один из ребцентров), живут его верующие родственники, которые всё это время за него молились. Сила молитвы сделала из потерянного парня нового человека. Таким его встретила и полюбила будущая жена, Алла.

(Отрывок из книги «Воды в пустыне». Печатается с согласия служителей церкви «Скиния», г. Киев)

Давайте на мить уявимо, що Ви сидите і дивитеся серіал під назвою «Моє життя». В головній ролі, звичайно, Ви. І хоча вам дивно і трохи незвично дивитися на себе самого в екран телевізора, Ви все ж з цікавістю спостерігаєте за собою. У Вас виникає багато запитань: «Як я..?», «Чому я..?», «Невже я..?», та ін. Ви вслухастесь не тільки в свої розмови з оточуючими, але і в думки... А що там, в думках?

Тут, раптом, до Вас приходять розуміння – Бог завжди дивиться той серіал. Він знає Ваші думки, дії, поведінку. Він знає про речі, про які не знає жодна жива душа, окрім Вас, звичайно... Ви продовжуєте дивитися свій власний серіал і усвідомлюєте, що часом Вам хочеться себе «вбити» через ті немудрі дії, які Ви чинили. Ви дивитеся на себе і Вас дратує власна поведінка в багатьох випадках. Та кінець-кінцем злитеся на себе – як можна було не бачити очевидних речей? Пропускати важливі події? Ігнорувати близьких і рідних? Не дослухатися до мудрих порад? Бути сліпим, глухим? Як можна було самого себе заганяти у безвихідь? А найбільше, що Вас дивує, це те, що в моменти, коли треба було насолоджуватися життям, Ви почувалися недобре. Звичайно, є в тому серіалі і Ваші добрі діла, які ви чинили. Там є абсолютно все.

Ви дивилися останню серію і з полегшенням зітхнули – кінець. Не все так погано чи навпаки?.. Як це бувас зазвичай, пішли по екрані титри, і Ви прочитали: «автор ідеї Вашого життя – Бог. Сценарист – Ваше ім'я». І тоді Ви починаєте обурюватися: «я цього сценарію не створював(ла)!... В мене точно був би сценарій набагато кращий».

Усі ми мудрі перед екраном телевізора... То що ж, серіал припинився, а Ваше життя – ні. Тепер Ви усвідомлюєте, що Ви-сценарист свого життя. Ви відповідальні за наслідки. З того моменту в Ваших руках Ваше життя (рішення, стосунки, дії). Тепер уся Ваша мудрість потребує застосування. Ви знову згадуєте про Бога і дивуєтеся, звідки в Нього взялося стільки любові і терпіння до Вас... Якщо навіть самі ще мить тому були готові себе «вбити»... Мабуть, кожен, хто вірить в Бога, задав би собі подібне запитання і, без сумніву, кожен захотів би виправити своє життя, принаймні всі наступні дні, скільки б їх

не залишилося до кінця земного життя.

Тут, на Землі, людина не може дивитися свій власний серіал, але її щастя в тому, що наступного дня вона може писати сценарій. В кожного свій сценарій, і ті сценарії переплітаються. Ті сценарії впливають безпосередньо на наше життя. Ми не можемо бути відповідальними за чийсь кроки, думки, слова, але тільки за наші власні.

Чого зараз більше в Вашому житті – позитиву і вдячності чи незадоволення і роздратування?

Часто в інтернеті можна зустріти картинку, на якій в одне і те саме вікно дивляться двоє людей, при цьому одна людина дуже щаслива, а інша неймовірно сумна. Ця картинка дуже явно показує, що справа не в середовищі, але у ставленні до нього, в його сприйнятті. Бог, давши людині життя, не залишив її саму, і якщо людині здається, що вона зайшла у безвихідь і виходу більше немає, то з впевненістю може сказати – в Бога завжди знайдеться вихід.

Я помітила, що часто замість того, аби бути вдячною, кажу Богу в молитвах «так, я дякую Тобі за всі благословення, але мені потрібні ще певні речі і ще...», будь ласка, допоможі». Раніше не замислювалася над тим, що роблю щось неправильно, а потім усвідомила, що таким чином висловлюю нарікання і незадоволення. Будучи чесною, скажу, що в моменти незадоволення відчуваю роздратування від того, настільки все класно

в інших людей. Проаналізувавши своє ставлення в моменти кризи до навколишнього світу, я зрозуміла, що в мене «все не так», переважає над » все так». Зрозуміла, що моя проблема в емоціях.

Якось один пастор сказав приблизно так: «Ми сьогодні зібралися, співаємо, прославляємо Бога голосно, піднімаємо руки догори, і коли хтось прийде до нас, хто не знає Бога, а таке часом трапляється, то каже «Та в вас тут концерт, а не Церква!», тоді саме час показати людині Христа, Його дію в

налізують, на що звернути увагу. Помилково думати «якщо я так відчуваю, значить це правильно, і так треба робити», в більшості випадків так не є.

Наші негативні стани: роздратування, незадоволення, нарікання, відчуття безвиході та ін. свідчать про те, що нам потрібно розібратися із сферами життя, в яких вони виникають. Знайти баланс в тих місцях, де він втратився. В тих сферах Бога замало в нашому житті, або Він взагалі відсутній. Добрим є приклад на початку про серіал – погляд зі сторони на самого себе. Дивлячись зі сторони, ми знаємо, як зробити краще. Бог дивиться на нас не тільки зі сторони, але через призму Христа – не осуджує, але показує шлях виходу. Божа любов проявляється не тільки в тому, щоб дати волю нам, але і щоб подати руку допомоги, коли ми помилилися у власних виборах. Завжди є вихід з лабіринту, що привів нас до безвиході.

Віра Богу – це не є впевненість у тому, що все буде добре, якщо я довірю своє життя Господу. Впевненості, що все буде ідеально або дуже добре ви не збудете, якщо віддасте своє життя в руки Творця. Бог не обіцяє, що Він буде впливати на волю інших людей. Що зло цього світу вас не торкнеться. Та в Біблії сказано, що якщо ми вже черпаємо із джерела Любові, то ніщо нас не зможе відлучити від нього: *«Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні Ангели, ні влади, ні теперішнє, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любови Божої, яка в Христі Ісусі, Господі нашім!»* (До Римлян 8:38–39). Що якщо живемо згідно Слова Божого, то Він підтримує нас та допоможе пройти усі складні етапи, що трапляються на нашому життєвому шляху. «Не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе, і тобі поможу, і правичною правди Своєї тебе Я підтримаю». Віра – це, в першу чергу, не впевненість, що все буде добре, що Бог щось зобов'язаний, але довіра Йому, що б не трапилося. Пам'ятайте, Бог знає абсолютно все про вас, навіть і ті речі, яких ви нікому ніколи не розказували. І тепер, в кінці цієї статті, напишу – Він приймає вас такими, якими ви є. Можна вже від сьогодні, зараз почати перебувати в Божій любові.

Оксана Нестеренко

ЖИТТЯ ЗЕМНЕ ТАК ШВИДКО ПРОМИНАЄ

Життя земне так швидко проминає. Ще скільки маєм жить, ніхто не знає. Хай кожен озирнеться навкруг себе, Можливо, щось поправити десь треба.

Буває, треба з братом примиритись, Ще й разом перед Богом помолитись. Подякувати, що милість Його маєм, Що помилки життєві виправляєм.

Хай кожен перевірить сам себе, Чи так живе, як пише Слово Божє, Чи не занадто дбає про земне. Тож хай Господь у цьому нам допоможе.

Хай мудрість подарує з висоти, Щоб правильно ми завжди поступали. А гордості, Господь, не допусти, Плачевних результатів щоб не мали.

Живому Богу хай звучить Хвала. Якби не Він, то де б ми вже були? Гріховний світ далеко б затягнув, А нам Спаситель руку протягнув,

Щоб вирвати з гріховного болота. Против, очистив, проявив турботу. Дитиною Всевишнього назвав, Іти життєвим шляхом помагав.

Яка це радість, як Христа зустрінеш, Огорнутий любов'ю, одяг вдінеш, Одежу праведності, чисту і біленьку. Тож з радості аж зачастить серденько.

Небесний спокій, що подарить Бог, Нас кожного звільняє від тривог. Хай Господу летять слова хваління За мир, за спокій, радість і спасіння.

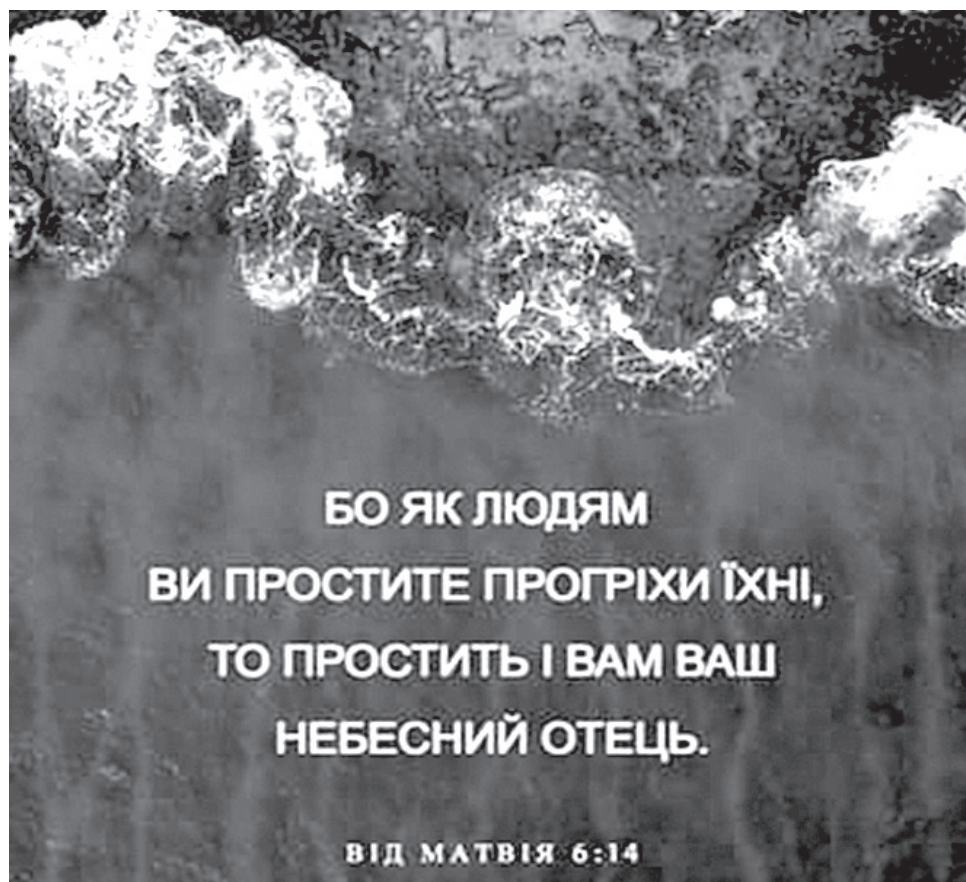
Тетяна Вавринюк

ПРОЩАЙТЕ ІНШИМ, ТО Й ВАМ ПРОСТИТЬСЯ!

Ми з легкістю засуджуємо людей, які, на наш погляд, не гідні того, щоб жити. Особливо тих, які вчинили вкрай важкі злочини. Люди бувають дуже жорстокі через релігійні чи територіально-політичні погляди, які змушують людей ворогувати між собою. В свою чергу, війни та ворожнеча ламають долі тисяч та мільйонів людей по всьому світу. Таких прикладів можна привести дуже багато, коли люди ненавидять один одного, проклинають та жадають помсти, але є і такі, що готові простити та забути образи від своїх кривдників.

Одного разу, після капітуляції Германії під час другої світової війни, офіцер СС прийшов в госпіталь, де лежав змучений та дуже хворий єврей. Він знав, що буде суворо покараний за свої злочини, але совість не давала йому спокою, нагадуючи про масове знищення єврейського народу. Тому він вирішив знайти хоч одного єврея, щоб попросити в нього пробачення та отримати прощення для своєї душі. Звісно, це було нелегко для того, хто пройшов через усі жахливі речі, що відбувалися в концтаборах. Та нарешті той єврей видавив з своїх вуст, що пробачає цього офіцера та всіх, хто був причетний до його страждань та завдав непоправної шкоди його душевному та тілесно здоров'ю.

Судячи з цього прикладу, буває дуже важко знайти в собі сили для прощення людини, яка спричинила вам багато зла, яка поламала вашу долю, ваше життя чи здоров'я. Це сильна душа людини, яка спроможна все простити, незважаючи на всю свою біль та втрату. Та це важке рішення обертається в легкість та спокій на душі; в життя, що іде далі, не заціклюючись на спогадах. З іншого боку, той,

БО ЯК ЛЮДЯМ
ВИ ПРОСТИТЕ ПРОГРІХИ ЇХНІ,
ТО ПРОСТИТЬ І ВАМ ВАШ
НЕБЕСНИЙ ОТЕЦЬ.

ВІД МАТВІЯ 6:14

хто носить образи, ненависть в собі та живе спогадами, є нещасна людина, яка не може вільно рухатися вперед. Він є рабом, тому що знаходиться під владою того зла, яке поселилося в його серці.

Ісус сказав: *«не судіть інших, бо судитиме вас Бог так, як ви судите інших. Не звинувачуйте, то й вас не звинуватять. Прощайте іншим, то й вам проститься»* Лук. 6:37. Коли прощаємо ми, прощають і нас, а саме головне, що Бог прощає нам наші гріхи. Завжди легше

судити когось, до себе ж ми завжди ставимося з поблажливостю. Коли ми каємося перед Богом, Він прощає нам усі наші прогріхи, незважаючи на наші слабкості та недоліки. Милосердя Боже завжди дає нам другий шанс виправитися, покаятися та змінити своє положення в кращу сторону. Ось чому Ангели на небесах радіють, коли грішник кається. Ще одна душа ожила для Господа, для справжнього щасливого життя в Ньому, ще одна душа знайшла радість, мир і спокій в своєму серці. Пам'ятаєте того

розбійника, що висів поруч з Ісусом на хресті? В останні хвилини він забавив бути з Ісусом, і Господь дав йому цю можливість, незважаючи на його гріховне, злочинне життя. Сам Ісус на хресті молився: *«Отче, прости цих людей, вони самі не знають, що вони чинять»* (Лук.23:34). Кров текла з Його рваних ран, все тіло здригалося від болю та мук, а Він знайшов сили простити Своїх кривдників. Жодного поганого слова в їх адресу Він не вимовив, але мовчки та мужньо все переніс до кінця. Це великий приклад для нас! Ми іноді щось незначне не можемо людині пробачити, якийсь один її гріх проти нас, а Ісус пробачив нам всім наші злочини ціною власного життя!

«Тоді Петро підійшов до Ісуса й сказав: Господи, скільки разів я маю прощати свого брата, коли він грішить проти мене, може, сім разів? Ісус йому відповів: кажу тобі, що не лише сім разів. Ти мусиш прощати його навіть коли він согришить проти тебе сімдесят сім разів!» (Мат.18:21–22). Сімдесят сім або сімдесят по сім – це число уявне, що означає безліч разів, безмежно. Можливо, Петру вже доводилося прощати і в нього навіть вистачало терпіння на сім разів, але Ісус підняв планку в сімдесят разів, тобто постійно треба прощати людей, якими би злими вони не були. Або прощати так, як нас прощає Бог, тобто завжди. *«Він примушує сонце сходити для злих і добрих й посилає дощ на праведних і неправедних»* (Мат.5:45). *«Він виявляє до нас терпіння, оскільки не хоче смерті жодної людини. Навпаки, Він хоче, щоб усі полишили гріховне життя й прийшли до покаяння»* (2-е Пет.3:9).

Костянтин Скобелев

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.

ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

**Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути
Слово Боже і де помоляться за вас.**

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельська церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

**ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ,
ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.**

Свідцтво про
державну реєстрацію
друкованого засобу
масової інформації
Серія KB № 20494-10294ПР

Електронна адреса:
christiannewspaper2017@gmail.com
Поштова адреса:
м. Вінниця,
вул. Стрілецька-101, кв.4

Засновник та гол. редактор:
Ісоян Карен Григорі
Коректор: Олена Ронжина,
Відповідальний редактор:
Костянтин Скобелев

Наш новий рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень –
для благодійних внесків – № рахунку: 4731 2191 0403 7134
МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК»
Призначення платежу: Благодійні внески
Для зарахування на карту 5167987208606315 Ісоян Карен Григорі

Віддруковано:
ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед»,
м.Вінниця, вул.Чехова 12а,
тел: (0432)55-63-97. Зам.2020708
Наклад: 2000 примірників.

